

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א' תיב

ערב שבת קודש פ' פינחס,
מבה"ח מנחם-אב ה'תשפ"א

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חבי"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ע"א שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ושנת המאה ועשרים להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לזכרון

הרה"ח ר' שלום מנחם מענדל

בן הרה"ח ר' אלי' ע"ה

סימפסון

מזכיר כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א,

מנהל מרכז לענייני חינוך, חבר הנהלת קופת רבינו,

עסק בניהול מעות חיטין ו"חלוקת הש"ס"

מטעם מחנה ישראל,

עסק בניהול הכתבת מכתבי כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

והדפסתם בספרי "אגרות קודש"

ושימש כרב בקהילה ב"ברייטן ביטש"

נלב"ע ביום הולדתו התשעים

כ"ט תמוז - חודש הגאולה ערב ר"ח מנחם-אב

ה'תשע"ט

ת.נ.צ.ב.ה.

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת ח' רחל בת ר' פנחס זליב ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי הירש ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליב ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו - לשפע ברכות עד בלי די

3 דבר מלכות

3

אלו שמדגישים איך שונשיא דורנו חי אצלם / משיחת ש"פ פינחס החשמה

6 זמן הגאולה

6

כל אשה צריכה לחבוע מנשיא דורנו לקבל חלק בארץ / פרשת השבוע באור הגאולה

10 המעשה הוא העיקר

10

מה צריך לעשות "קריינא דאיגרתא" של נשיא דורנו / הוראות למעשה בפועל

12 ניצוצות של משיח

12

צריכים רק לפתוח את הדלת ומיד הוא בא! / קטעים קצרים ופתמים בעניני גאולה ומשיח

14 כתב יד קודש

14

פינחס מלא או חסד? / גוהת כ"ק אר"ש מה"ם על שיחת ש"פ פינחס השי"ת

3 אין דעם פנחס איז פאנען צוויי דעות, א"י אז אומפגב אין ער א חסד נעלם ^{א"י} א"י אז אומפגב אין ער א חסד נעלם ^{א"י} א"י אז אומפגב אין ער א חסד נעלם ^{א"י}

ב"י אז אומפגב אין ער א מלא הוץ אצור א"י ע"י חסד נעלם ^{א"י} א"י אז אומפגב אין ער א חסד נעלם ^{א"י} א"י אז אומפגב אין ער א חסד נעלם ^{א"י}

דער בעס פאר האם מ'יא האם עס צווא ניליגס א אוח, איז האילפ ער האם סקא נ'יהתן דעם איינציגהייט

קנאה, וואס דער פיר האם בען עס צווא ניליגס דעם אוח יודי, אויך בא יוספ'ין נ'יינען פיר אז

מ'יא האם עס מוסיק נ'יהתן דעם אוח, און ס'א האם עס נ'יינען יהוסף, לאהר האם ער האט געזען נ'יהתן

ד' נ'יינען דעם נ'יינען, האם דיא בידע זאכין בזען אכל יוסף וואל פנחס איז נ'יהתן ענינים פון זכרים

הבית, און אזיא זאגס אויך דעם, אין ד'יינען עקע דברה, אז דער בעס זאכסער האם מוסיק נ'יינען בא יוס

דיא זכרים דיא צוויי עקסע, אוח'ה פון ד'יין-נאעק, איז אויף צווא באאייג'ין שלא שלטו בהם בעצרים

האם דער פאר האם איז תמיל הקס"ה ס'ה קליהם לומר סעיד אני עליהם שחם בני אבותיהם

דאס האם מ'יא נ'יינען אז א עדה אויף מירת הבריה איז הונא דיא צוויי אוח'ה, איז

עס מ'יי פסוק חקילק, אין אייט וואס איז דאך פוונען דיא צוויי אוח'ה, איז דער פאר האם ער

צווא ניליגס דיא אוח'ה ד'ןקט, האם, בא אייט וואס האט צווא באאייג'ין, אז דער פון-ד'יין קס"ה

און זיי נ'יינען בולס קדושים בולס מהורים

און דער פים העם בען א"י פארב'ין פאר האם ער דערמאנט צולינדיק דיא איד'ן האם

דארפ'ין אר'יג'ין אין ארץ ישראל דער האנס ער-ער און אונן, האם דער בעס אויף דעם איד-וואילע

ער חיל דער פים זאג'ס צוויי זאג'ס, און נ'יינען נ'יינען ז'יינען נ'יינען אין א"י, דעם דער

בעס איז דער האם פון ער וואונן האם דער ענין פאט'ש על'שיונא, און דעם ז'יינען פון ס'ה וואס

עס דעם ז'יינען אין דיא דרוסיה פון פרה ויחי, פון דיא דרוסיה פון אלט'ין רבי'ין, ביז דיא

דרוסיה פון ש'ת'ע פון רבי'ין, אז דיא עדה פון ראובן פוען לוי ז'יינען נאך אלץ נים מסייק און

עס דארף ז'ין דיא עדה פון יהודה, האם יקסולס איז דעם אודה, און פון דעם ענין איז אז

עס איז נ'יהתן דער האם פון ער וואונן, איז דאס נ'יהתן א עכוב כנ"ל ולכן ס'זכיר'ס ער וואונן

העם פון דאך פרעג'ין עס איז דאך נ'יהתן בא איד'ן א כשה רבו, האם ער האם אלץ מחקן

בה נ'יהתן צווא מחקן ז'ין, און מחקן נ'יהתן, איז וויא האם ער דערלאז'ן אס דעם ענין, איז דער

פאר דער מאנס ער אה דען וואס האם ד' האכ'ין נ'יקריגס אויף משה, איז חם זיי זיינען

נ'יהתן גרוסע סענסטיביליטי, און דאך קרה הי' לו בה להלוח און הגם סאקי אז ער

האם נ'יהתן נים ריביק, אבער דאך הי' לו בה להלוח ז'יינען ז'יינען גרוסע מענטש'ין

אבער ז'יינען על משה כו' האם דורך דעם איז מילא נ'יהתן דער הצוה על ה' האר'ים עס איז דאך

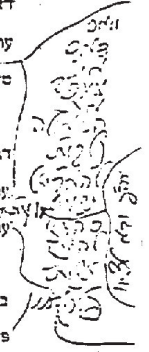
זייאיינו בה ובעסה עב'ו וז'יינען דיא צוויי זאכ'ין פארבונד'ין איז מילא אז עס איז נ'יהתן האסונה

כשה איז מילא נ'יהתן דיא אסונה בה, און עס הערט דער כהונתם על ה' אבער צווא ענין

הסוה העלפט דאך אבער אויף אלץ איז דער פאר איז ער מסיים ובני ד'ה לא סוה, אזיא היא עס

ענין פוירד זאלן ווען האם דעם איז לה"פ אין פנחס, האם בען נ'יצילב דיא האם דארפ'ין

א"י-ג'ין אין ארץ ישראל און מ'יא איז א"י אין ארץ ישראל

פינחס מלא או חסר?

בשייכות לפרשת השבוע, הבאנו צילום נדיר ומיוחד (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שיחת ש"פ פינחס, מבה"ח מנ"א ה'שי"ת (נדפסה בלקו"ש חי"ח ע' 483 ואילך (לאחרי הגהות נוספות), וכן ב"שיחות קודש" ה'שי"ת (הוצאה חדשה) ע' 117 ואילך)

פענוח הצילום שלפנינו (הכתי"ק בא בהדגשה):

אין דעם נאָמען פנחס איז פאַראַן צוויי דעות: א' אַז אומעטום איז ער אַ חסר זולת פעם אחת. ב' אַז אומעטום איז ער אַ מלא, חוץ מפעם א' (ראה בית שמואל שמות אנשים פנחס. שי למורא שם. מנחת שי ר"פ פנחס). עכ"פ לב' הדעות איז ער דאָ בפרשת פנחס אַ מלא.

דער טעם פאַרוואָס מ'האָט אים צוגעלייגט אַ אות איז ווייל ער האָט מקנא געווען דעם אויבערשטענס קנאה. דעם אות וואָס מען האָט אים צוגעלייגט דערפאַר, איז דער אות יו"ד.

באַ יוסף'ן געפינען מיר אַז נאָך דעם וואָס ער איז בייגעשטאַנען דעם נסיון האָט מען אים מוסיף געווען דעם אות ה"א און מען האָט אים גערופן יהוסף.

סיי באַ יוסף'ן און סיי באַ פנחס'ן איז דאָס געווען ענינים פון שמירת הברית וכמוש"כ כ"ז בזח"ג (ריג, ב), זעט מען דערפון אַז די צוויי אותיות יו"ד און ה"א האָבן אַ שייכות צו שמירת הברית.

אַזוי זאגט רש"י אין היינטיקע סדרה, אַז דער טעם וואָס ער האָט מוסיף געווען באַ די שבטים די צוויי אותיות הנ"ל יו"ד ה"א, איז אויף צו באַווייזען שלא שלטו בהם המצריים, דערפאַר הטיל הקב"ה שמו עליהם לאמר מעיד אני עליהם שהם בני אבותיהם.

דער טעם וואָס מיר געפינען אַז אַ עדות אויף שמירת הברית איז דוקא די צוויי אותיות, איז ע"פ פשוט, וויילע אַיש ואשה זכו שכינה ביניהם, וואָס אין אַיש ואשה איז פראַן די צוויי אותיות יו"ד ה"א, דערפאַר האָט ער צוגעלייגט די צוויי אותיות דוקא וואָס זיי באַווייזען באַ אַיש ואשה אַז שכינה ביניהם, און זיי זיינען כולם קדושים כולם טהורים.

דערמיט וועט מען פאַרשטיין דאָס וואָס ציילענדיק די אידן וואָס דאַרפֿען אַריין גיין אין ארץ ישראל, דערמאָנט ער, ער און אונן. ער וויל דערמיט זאָגן דעם טעם פאַרוואָס עס קען זיין אַן עיכוב אַריינגיין אין ארץ ישראל – אַז דאָס איז צוליב דער חטא פון ער ואונן, ד.ה. דער ענין פון שמירת הברית, וואָס דאָס איז מעכב את הגאולה (לקו"ת להאריז"ל ישע"י עה"פ ובא לציון ועייג"כ שהמ"צ להצ"צ מצות פו"ד), וואָרום אין דעם ענין פון שמירת הברית איז דאָך תלוי די התקשרות פון דעם אויבערשטען מיט כנסת ישראל.

עס רעדט זיך אין די דרושים פון פ' ויחי, פון די דרושים פון אַלט'ן רבי'ן אין תורה אור ביז די דרושים פון כ"ק מו"ח אדמו"ר, אַז די עבודה פון ראובן שמעון ולוי איז נאָך ניט מספיק און עס דאַרף זיין די עבודה פון יהודא, וואָס יעמולט איז הפעם אודה גו' ותעמוד

אלו שמרגישים איך שנשיא דורנו חי אצלם

טוען ה"קלוגינקער": כשם שה"קול קורא" של נשיא דורנו "לאלתר לגאולה" לא קויים מיד, ומאז כבר עברו 42, 43, 44 שנה - כך יכול להיות גם עכשיו, רחמנא-ליצלן! • מובן ש'חבל על הזמן' ללכת ולהתווכח עם "זקן וכסיל", מאחר והוא "זקן" וגם "כסיל"... או עם אחד המדבר בשליחותו, או יותר גרוע - שהופך להיות לבוש שדרכו מדבר ה"זקן וכסיל"! • דבר ברור הוא ש"לאלתר לגאולה" פירושו מיד ממש! כפי שנשיא דורנו הכריז ב"קול קורא" וציוה לפרסם ולהדפיס זאת בחוברת של "אגודת חסידי חב"ד" - ומזה מובן שענין זה אינו שייך לעבר אלא נוגע לפועל גם עכשיו, כיון ש"אגודת חסידי חב"ד" נמשכת עד היום הזה • ובפרט אצל אלו שאינם זקוקים להגיע לידיעה ש"מה זרעו בחיים אף הוא בחיים", כי הם מרגישים איך שנשיא דורנו חי אצלם • ב' קטעים משיחת ש"פ פינחס ה'תשמ"ה - בלתי מוגה הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

יתרון האור מן החושך דוקא³, כלומר, דוקא מ"משיח נאור" בשפת המדינה - יתגלה יתרון האור!

ב. בא ה"קלוגינקער"⁴ וטוען: כשם שה"קול קורא" של נשיא דורנו "לאלתר לגאולה" לא קויים מיד (מפני סיבות שונות ומשונות), ומאז כבר עברו 42, 43, 44 שנה - כך יכול להיות גם עכשיו, רחמנא-ליצלן!

א. ידוע ה"קול קורא" שפרסם בעל הגאולה! דחודש תמוז: "לאלתר לגאולה!"

והנה הפירוש "לאלתר" הוא כפשוטו: מיד ("גלייך"), "משיח נאור" - "נאור" ממש!

- בכוונה אינני מבטא זאת בלשון הקודש, כדי שלא יחשבו שבלשון הקודש הענין כבר ישנו משא"כ בשפת המדינה², אלא אדרבה:

(1) ב"הקריאה והקדושה" דשנת תש"א-ג. ועוד.

(2) ראה עוד עד"ז ב"יחי המלך" גליונות: תסח ע' 10, תסז ע' 9, תמא ע' 8. ועוד.

(3) ראה ס' הערכים-חב"ד ערך אור - ביחס לחושך ס"ח. וש"נ.
(4) = היצר הרע.

אבל מובן ש'חבל על הזמן' ללכת ולהתווכח עם "זקן וכסיל"⁵, מאחר והוא "זקן" וגם "כסיל"... או עם אחד המדבר בשליחותו, או יותר גרוע – שהופך להיות לבוש שדרכו מדבר ה"זקן וכסיל"!

ובפרט עוד אם יש לו – רחמנא-ליצלן – תענוג לשאול כאלו שאלות ולהכניס ספיקות ש"לאלתר לגאולה" אין פירושו מיד וכיו"ב – אשר מובן החורבן שזה גורם ל"עולם קטן זה האדם"⁶ של בן אדם כזה.

ג. ולעצם הטענה: דבר ברור הוא ש"לאלתר לגאולה" פירושו **מיד ממש!**

כפי שנשיא דורנו הכריז ב"קול קורא" וציוה לפרסם ולהדפיס זאת בחוברת של "אגודת חסידי חב"ד" – ומזה מובן שענין זה אינו שייך לעבר אלא נוגע לפועל גם עכשיו, כיון ש"אגודת חסידי חב"ד" נמשכת עד היום הזה – שלא כדעת האומרים אשר בשנת תש"י זה נפסק רחמנא-ליצלן, אלא גם אח"כ "זרעו בחיים" ובמילא "הוא בחיים"!

ובפרט אצל אלו שאינם זקוקים להגיע לידעיה ש"מה זרעו בחיים אף הוא בחיים", כי הם **מרגישים** איך שנשיא דורנו חי אצלם – בין ע"י חלום, הצלחה במסחר, או בזה שנופל לו לפתע הרהור תשובה בעומדו במעמד ומצב שהוא בכלל לא חשב על-כך,

דלכאורה, מהיכן מגיע לו הרהור תשובה – הרי לגמרי לא חשב על זה?

אמת אמנם שמבואר בלקו"ת⁸ מהמשנה⁹

(5) קהלת ד, יג. קה"ד וכפרש"י עה"פ. מדרש תהלים (באבער) ט, ה. זח"א קעט, סע"ב.

(6) תנחומא פקודי ג. זח"ג לג, ב. תקו"ז תסט (ק, ב. קא, א). וראה מו"נ ח"א פע"ב.

(7) תענית ה, ב: "יעקב אבינו לא מת... מה זרעו בחיים אף הוא בחיים". וראה "יחי המלך" תעב ע' 15 ואילך.

(8) האזינו עא, ד. וראה גם שם תצא לו, ד ועוד – נסמן בלקו"ש חכ"ד ע' 144 הע' 49.

(9) אבות פ"ו מ"ב. וראה חגיגה טו, א.

"בכל יום ויום בת קול יוצאת מהר חורב ומכרזת ואומרת כו", שזהו הגורם לנפילת הרהור תשובה אצל האדם – אבל מדוע ההרהור נופל אצלו דוקא ולא אצל השני, או מדוע אצל השני נופל רק הרהור תשובה אחד ואצלו נופלים שניים או שלשה וכו'?

– הרי זה בגלל שאצלו נשיא דורנו חי¹⁰!

* * *

ד. [.] והנה, כאשר יהודי מתבונן מעט איך שהקב"ה אשר "מלא כל הארץ כבודו"¹¹, "מניח העליונים ותחתונים ומייחד מלכותו על עמו ישראל בכלל ועליו בפרט"¹², ונתן לו כחות לעשות את עבודתו ב"קב שלו"¹³, עד לכחות נעלים כאלו – שבכחו (של יהודי) להביא את הגאולה העתידה עם "השמים החדשים והארץ החדשה"¹⁴ וכל ההמשכות הכי נעלות דלעתיד לבוא, ומתבונן בזה ש"הנה ה' נצב עליו ומלא כל הארץ כבודו ומביט עליו ובוחן כליות ולב אם עובדו כראוי"¹⁵ – הקב"ה בעצמו מסתכל כיצד היהודי מנצל את כחותיו,

– הרי אפי' טיפש מבין את יוקר וחשיבות עבודתו!

אדם יכול לשכנע את עצמו בנוגע לעבודתו הפרטית ב"קב שלו" דמהיכיתית: הוא כן יעשה אותה או לא יעשה – מה הוא כבר יפעל ולמאי נפקה-מינא? אבל כאשר יתבונן בעצמו שהקב"ה נתן לו כחות להביא את הגאולה ע"י עבודתו ב"קב שלו" דוקא – אזי כאמור, אפילו טיפש מבין את יוקר וחשיבות עבודתו, והוא יתמסר לזה עם כל החיות וה"שטורעם"!

(10) ראה עד"ז ב"יחי המלך" שם.

(11) ישע"י ו, ג.

(12) תניא רפמ"א (נו, א).

(13) ראה ב"מ לח, א.

(14) ישע"י סו, כב.

(15) תניא שם. וראה גם שם פמ"ב (ס, ב).

כאשר בעגלא דידן ממש בא "פינחס זה אליהו", שיבשר – "קול מבשר מבשר ואומר" – על בואו של משיח צדקנו, ותיכף ומיד הולכים לראותו ולקבל את פניו – משיח צדקנו **כפשוטו**, "מלך מבית דוד הוגה בתורה ועוסק במצוות כדוד אביו", ש"יכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה",

אשר, זוהי שליחותו של נשיא דורנו, שצוה במאמריו ושיחותיו, כולל גם בשיחותיו לנשי ובנות ישראל, ע"ד התפקיד והשליחות דירידת נשמת כל אחד ואחת מישראל לעולם דלמטה – כדי לעשות ממציות ה"מטה", עד לתחתון שאין תחתון למטה ממנו, דירה לו ית'. (משיחת ליל ט"ו תמוז ה'תשמ"ו – בלתי מוגה)

אפילו בני נח יכולים להביא גאולה לעולם!

בפרק שישי דאבות שלומדים בשבת זו אומר התנא "כל האומר דבר בשם אומרו מביא גאולה לעולם". "כל האומר" – יהי' מי שיהי'.

וי"ל, שב"כל האומר כו" נכללים גם בני-נח, שהרי, גם אצלם ישנו הענין דלימוד התורה – ב"מצוות דידהו" [שצריכים ללמדם בתורה, ואינם יכולים לסמוך על כך שבכל ענין וענין ישאלו אצל יהודים מה לעשות, ומה גם שאין הכרח שיהודי ידע כל פרטי הדינים דמצוות בני-נח, שיש בהם כמה חילוקים ושינויים לגבי חיובים אלו כפי שהם אצל ישראל], ובמילא, הדברים שהתורה נקנית בהם שייכים גם אליהם.

ואעפ"כ, "כל האומר דבר בשם אומרו (יהי' מי שיהי', אפילו מבני נח) – מביא גאולה לעולם!"

ולא עוד, אלא, שמביאים ראיה מהכתוב "ותאמר אסתר למלך בשם מרדכי" – ראיה מפעולתם של אישים גדולים וחשובים (אסתר ומרדכי, ולהבדיל, המלך אחשורוש), בנוגע לפעולתו של "כל האומר כו", שבכחו וביכלתו לפעול "גאולה לעולם" דוגמת הגאולה שנפעלה עי"ז ש"ותאמר אסתר למלך בשם מרדכי".

(משיחת ש"פ בלק, י"ז תמוז – נדחה יהפך לשמחה – ה'תשמ"ח – בלתי מוגה)

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' **משה נחום** בהרה"ח ר' **מרדכי מענדל** ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן – אחרון של פסח, ה'תשע"א

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכס, בגאולה האמתית והשלימה

צריכים רק לפתוח את הדלת, ומיד הוא בא!

. . והבשורה על כל זה היא – ע"י "פינחס זה אליהו", אשר, להיותו **כהן**, "והיתה לו ולזרעו אחריו ברית כהונת עולם", ו"כהנים זריזים הם", בודאי מזדרז לבשר בשורת הגאולה. [.] ויתירה מזה, שגם הפעולה שבזכותה זכה לכהונה היתה קשורה עם ענין הזריזות – שנזדרז לקיים את ההלכה ד"קנאין פוגעין בו" (עם היותה הלכה שאין מורין כן), הלכה שנאמרה לכל ישראל, אלא שפינחס הזדרז לקיימה בפועל. והרי הדברים קל וחומר: אם נזדרז לענין הנ"ל – עאכ"כ שיזדרז לבשר לבני ש"עבדי צמח" בא, "הנה זה עומד אחר כתלנו", ולא צריכים להמתין עד למחר, צריכים רק לפתוח את הדלת, ואז, מיד הוא בא, בפועל ממש, למטה מעשרה טפחים. (משיחת ט"ו תמוז ה'תשמ"ז - בלתי מוגה)

לאלה תחלק הארץ"

ובפשטות – שכל אחד מראה על אלה שעומדים בסמיכות אליו אומר "לאלה תחלק הארץ", ובנדון-דידן, אלה שנמצאים כאן, בבית-הכנסת ובבית-המדרש בד' אמותיו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, כולל גם הנשים שנמצאות בעזרת נשים, – (כ"ק אדמו"ר שליט"א הגבי' עיניו הק' לכיוון העזרת נשים, ואמר:) וגם אם לא רואים אותן דרך המחיצה, יכולות הן לראות את האנשים הנמצאים בביהכ"ס, ולומר עליהם – **"לאלה תחלק הארץ"** – ואדרבה אצל הנשים מצינו מעלה יתירה בנוגע לירושת הארץ, כמודגש בהסיפור דבנות צלפחד שבפרשתנו ש"הנשים . . היו מחבבות את הארץ", ומזה מובן גם בנוגע לנשי ישראל בדורנו זה, כידוע שדור זה הוא הגלגול של הדור שיצאו ממצרים. (קטע משיחת יום ג' פ' פינחס, י"ז תמוז (יהפך לשמחה) וש"פ פינחס ה'תש"נ - בלתי מוגה)

"יכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה" זוהי שליחותו של נשיא דורנו ואין ענין יוצא מידי פשוטו – שבקרוב ממש זוכים לגאולה האמיתית והשלימה, "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו", "קהל גדול ישובו הנה",

ה. יחד עם זה, כל זמן שהגאולה עדיין לא הגיעה בפועל, תובעים מיהודי **לתבוע ולצעוק** שרוצה את הגאולה, לא רק ברוחניות, אלא את הגאולה בפשטות.

כידוע מענה אדמו"ר המהר"ש לאדמו"ר הצ"צ¹⁶ [בהמשך לשאלת אדמו"ר המהר"ש על הקץ שנאמר על אותה שנה: מדוע לא בא אז משיח? ומענה אדמו"ר הצ"צ שבאותה שנה נדפס הלקו"ת, אמר אדמו"ר המהר"ש:] רוצים את הגאולה בפשטות, למטה מעשרה טפחים! דהנה, מסיפור זה אנו למדים כיצד צריכים להתנהג, ושאינן זה ענין של היפך הכבוד וכו': מובן בפשטות הביטול שהי' לאדמו"ר המהר"ש בכלל כלפי אביו הצ"צ, ובפרט שזה הי' בזמן נשיאותו של הצ"צ, אשר "דבר אחד לדור"¹⁷.

ובפרט שאדמו"ר המהר"ש לא הי' בנו הגדול אלא אדרבה – הצעיר, והיו לו אחים גדולים אשר כל אחד מהם הי' "גדול", וכידוע שכ"ק מו"ח אדמו"ר כתב על כל אחד מהם ב"הקריאה והקדושה" את התואר "אדמו"ר" [שבכלל כל הענינים ב"הקריאה והקדושה" הוגהו ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר – חלק כתב בעצמו, ואפילו החלק שלא כתב הוא הגיהו והוסיף הוספות בכתב יד קדשו], ובפרט הבן הגדול – כידוע היחס המיוחד שהי' לו מסבו (אדמו"ר האמצעי);

וללא הבט על כל זה, וגם על מענה הצ"צ

16 לקו"ש ח"ו ע' 80 הע' 70. וראה עד"ז ב"יחי המלך" גלינות: תלה ע' 9, תטו ע' 6, קלז ע' 8. ועוד.
17 סנהדרין ח, א. הובא בפרש"י וילך לא, ז.

שנדפס הלקו"ת (ואדמו"ר המהר"ש בודאי ידע מה זה הלקו"ת) – הי' לאדמו"ר המהר"ש התוקף והעוז ("די ברייטקייט") לומר לצמח צדק: אבל יהודים רוצים את הגאולה כפשוטה!

ו. כיון שסיפור זה הגיע אלינו, וכל דבר הוא בהשגחה פרטית – בודאי ישנה מכך הוראה לכאו"א,

[בפרט כשלוקחים בחשבון כמה שנים חיו הצ"צ ואדמו"ר המהר"ש יחד, מובן בפשטות שדיברו ביניהם הרבה עניני קדושה ועניני תורה, ואעפ"כ רואים שהסיפורים שהגיעו אלינו הם מתי מספר בלבד, שלא בערך לגמרי ממה שהי' בפועל. ועל-כן מוכרחים לומר (כיון שכל דבר הוא בהשגח"פ), שהסיפורים שהגיעו אלינו הם ע"ד "נבואה שהוצרכה לדורות נכתבה ושלא הוצרכה לדורות לא נכתבה"¹⁸]

וההוראה מכך בפשטות:

כל יהודי צריך לצעוק ולתבוע שרוצים את הגאולה כפשוטה!

והכרח הגאולה מובן לכאו"א בפשטות, ובפרט ע"פ המבואר בחסידות בכ"מ, באופן המובן בשכל [.] שצריכה להיות לו תשוקה לגאולה.

וכפי שאומרים בכל יום בתפלה – "לישועתך קוינו כל היום", "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים".

ויה"ר שכך יהי' בפועל – "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים", ואנו בתוכם.

18 מגילה יד, א.

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש

ליזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחי וילדיהם רחל בת חיה מושקא, לאה שרה בת חיה מושקא, וישראל רחמים בן חיה מושקא שיחי ולזכות הנא לאה בת ח' רחל, עדינה בת ח' רחל, מרים בת ח' רחל, וצבי בן ח' רחל שיחי

ליזכות ר' ברוך אהרן בן ברוניא סלאווא וזוגתו רייזל פרומא בת ח' רחל שיחי

כל אשה צריכה לתבוע בכל התוקף מנשיא דורנו שרצונה לקבל חלק בארץ!

[. .] בני ישראל עומדים בתוקף על כך שהקב"ה נתן להם את כל ארץ ישראל לגבולותי, כמסופר בשיעור חומש היומי אודות חלוקת הארץ לשבטי ישראל,

ולא מתפעלים מה"פשוט"לאך" וה"עקמומית" שמנסים לפרש בפסוקים אלו – שכן, "אין מקרא יוצא מידי פשוטו"¹, כפי שכבר הובטח לאברהם אבינו ב"ברית בין הבתרים", "ברית" שאי-אפשר לשנותה, "לזרעך נתתי את הארץ הזאת"², כלומר, שכל ארץ ישראל לגבולותי ניתנה לכל אחד ואחת מבני ובנות ישראל.

ובהדגשה מיוחדת בנוגע לבנות ישראל – כמסופר בשיעור חומש היומי ש"הנשים . . מחבבות את הארץ"³, שלכן, באו בנות צלפחד למשה רבינו וביקשו "תנה לנו אחוזה בתוך אחי אבינו"⁴, ואכן, נתמלאה בקשתן – כמסופר בהמשך הפרשה שהקב"ה אמר למשה "נתן תתן להם אחוזת נחלה בתוך אחי אביהם"⁵, ועד כדי כך, ש"זכו בנות צלפחד ונכתבה (כללות הפרשה) על ידן"⁶.

ו"התורה היא נצחית"⁷ – הוראה נצחית בנוגע לעבודתן של נשי ישראל בכל דור ודור:

כל אשה בישראל, בכל מקום ובכל זמן, צריכה לתבוע בכל התוקף מנשיא הדור, שרצונה לקבל חלק בארץ. ובתור הכנה לזה – משתדלת כל אשה בישראל, "עקרת הבית" [וכן כל בת בישראל שמתכוונת להיות "עקרת הבית" בבוא הזמן], לעשות מביתה "חלק בארץ", דירה לו ית', "ושכנתי בתוכם".

ועד"ז בדורנו זה – שהנשים צריכות לגשת לנשיא דורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר, ולמסור "פדיון" שרצונן ותביעתן לקבל חלק בארץ.

ואז עונה להן נשיא הדור שיביא את טענתן, דרישתן ובקשתן לפני הקב"ה – "ויקרב משה את משפטן לפני ה'"⁸ (ובלשון חז"ל: "אשרי ילוד אשה שכך מובטח שכל זמן שהי' רוצה הי' מדבר עם השכינה"), והקב"ה משיב – כפי שהשיב אז – שמקבל את בקשתה של כל אשה בישראל, ובכללות יותר – את בקשתו של כאו"א מישראל בתור חלק מ"כנסת

(1) שבת סג, א. ושי"נ. הובא בפרש"י עה"ת וישב לז, שם, ז.
 (2) לך לך טו, יח.
 (3) פרש"י כו, סד.
 (4) כז, ד.
 (5) פרש"י שם, ה.
 (6) תניא רפ"ז. ובכ"מ.
 (7) שם, ה.
 (8) ספרי ופרש"י בהעלותך ט, ז.

וכו', יש לו מיד השליחות ללכת בעצמו ולקיימה [ובפרט, בד' אמותיו, בביתו ומסחרו וכיו"ב – הרי הוא ה"מנהיג" ובעה"ב, צריך תיכף לנצל בעלותו לעשות העבודה ד"פינחס"].

ולא רק לשלוח משמשים ושלוחים, ולצאת י"ח ע"י נתינת כמ"פ ח"י דולר וכיו"ב לצדקה בכדי שהשני יוכל לעסוק בזה, אלא כשם שפינחס לא שלח משמש והלך לבדו, צריך גם הוא ללכת לבדו לקיים השליחות שהיא מצוה שבגופו (שאינן יכולים לקיים ע"י שליח⁶).

ביחד עם זה הולך הוא עם הכחות של משה שבדורנו, שהוא פתח והקל את הדרך דהפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה, ועד גם הפצה לתינוקות שנשבו בין העכו"ם, ותבע ודרש שכל אחד צריך לעסוק בזה.

וכמוכן באופן ד"ימין מקרבת"⁷, ובלשון נשיא דורנו⁸ – שבאם יש לו צפרניים, צריך להשתמש בהם כאשר נצרך כלפי עצמו, אבל כלפי השני צריך לגשת באהבה וקירוב בדרכי נועם ובדרכי שלום, "אוהב שלום ורודף שלום אוהב את הבריות ומקרבן לתורה", [ורק במקרה שאין ברירה כלל, וצריך להיות דחי' – הרי צריך זה להיות דוקא ב"שמאל דוחה", ביד כהה].

ובזה גופא נדרשים ב' ענינים כדי להצליח בעבודה: (א) להסביר ל"אחר" (ועד"ז בנוגע אליו "אל זר אשר בקרבך") בדרכי נועם (באופן שיבין וזזה יתקבל אצלו) איך שלא טוב ולא מתאים לו עצמו להתנהג באופן ד"אחר", וזה בא רק בגלל שהוא תינוק שנשבה בין העכו"ם, ו(ב) לגלות את ה"בן" שבו – עי"ז שמסביר לו אודות היוקר להיות יהודי ולהתנהג בדרך של יהדות – לימוד התורה וקיום המצוות.

(משיחת ש"פ פינחס, מבה"ח מנחם-אב ה'תשמ"ח – ח, מוגה, תרגום מאידית*)

(6) תוס' רי"ד קידושין מב, ב. ע' תקכה. ח"ד ע' יד ואילך. סה"מ קונטרסים ח"ב שה, ב ואילך. ועוד.
 (7) סוטה מז, א.
 (8) ראה "היום יום" כ"ב אלול. אגרות קודש שלו ח"ב (* התרגום הוגה ותוקן מחדש על-ידינו. המו"ל.

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נרבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

מה צריך לעשות "קריינא דאגרת" של נשיא דורנו

בדורנו זה ניתוספה הדגשה מיוחדת בעבודה ד"פינחס":

כל יהודי שהוא תלמיד וחסידי של אַתפּשטוטא דמשה של הדור¹, כ"ק מו"ח אדמו"ר, נשיא דורנו, או תלמיד תלמידו וחסידי דחסידיו כו', או אפילו אם רק למד מאמר שלו, שיחה, **איגרת**, או ששמע זאת ממישהו – נעשה "קריינא דאגרתא", "**המקריא** – **המכריז** של האגרת", ולכן מוטלת עליו השליחות והאחריות ד"ליהוי פרוונקא" (כפי שמשה רבינו אמר לפינחס):

הוא צריך לצאת בשליחותו של משה שבדורנו ולעשות כל התלוי בו לחלק, להבדיל בין יהדות ל"גוי'שקייט", ועד ל"ויקח רומח בידו" ו"להרוג" את רצון היצר הרע הרוצה לערבבם ר"ל, כמודגש במיוחד ב"איגרתא" דנשיא דורנו – ש"הרעיש" בחיים חיותו בעלמא דין, ו"מרעיש" גם עתה ע"י "איגרתא" שלו – מאמריו שיחותיו ואגרות קודש שלו, וע"י תלמידיו וחסידי, אודות העבודה דמלחמת היצר וההכרח הגדול לבטל פירצות עם ישראל אודות ההבדלה שבין יהדות ל"גוי'שקייט"!

ויתירה מזו: נוסף על מה שזה כתוב במאמריו ואגרות שלו – זכה דורנו, שמבלי הבט על חושך הגלות, הרי זה מודגש בגלוי בשמו, ובפשטות הקב"ה² נתן לנו נשיא הדור ששמו הוא "יוסף" – המורה על מהותו וחיותו³ – המבטא **ברור** שליחות דורנו – "יוסף ה' לי בן אחר"⁴, לעשות מכל דבר בעולם שהוא "אחר" – "בן", כולל בפרט ובמיוחד יהודי שהוא תינוק שנשבה בין העכו"ם [שלדאבוננו כמה ואפילו אחד – הוא עולם מלא, כפי שאומרת ומכרזת תורת אמת⁵], ולגלות שהוא בן – בנו של הקב"ה.

מהסיפור דפינחס מובן גם, שאין מקום לטענה: למה צריך הוא ללכת ולהתערב ולבטל פירצות בהבדלה שבין יהדות ("בן") ו"גוי'שקייט" ("אחר") – הרי ישנו נשיא הדור, כ"ק מו"ח אדמו"ר, ישנם כמה רביים, רבנים, עסקנים יר"ש וכו', ובכלל הרבה יהודים, גדולים וחשובים ממנו, והרבה קהילות קדושות שכולם יש להם הנשיא שלהם, הרב המנהיג וכו'.

רואים איפוא, שאע"פ שמסביב לפינחס היו משה רבינו, סנהדרין, נשיאי השבטים וכו' וכל ישראל – מ"מ אמר לו משה שכיון שהוא "קריינא דאיגרתא" – איהו ליהוי פרוונקא", מכיון שיהודי זה קרא או שמע מילה **מאיגרת** המורה הוראות ברורות בנוגע למלחמת היצר

ישראל", שנמשלה לאשה, אשר, בעלה הוא הקב"ה.

והעיקר – שבקרוב ממש זוכים לקיום היעוד "אך בגורל יחלק את הארץ", חלוקת הארץ דלעתיד לבוא ע"י משיח צדקנו [. .].

(משיחת ליל ט"ו תמוז ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

צריכים להתעורר מחלום הגלות

הנחה: "ועד הנחות התמימים" תרגום: מערכת "יחי המלך"

א. מבואר בתורה אור¹ בד"ה "שיר המעלות בשוב ה' את שיבת ציון היינו כחולמים"², שכל ענין הגלות הוא כחלום, "היינו כחולמים", אלא ש**מצד החלום** משלים את עצמם שזוהי האמת, אך האמת היא שזה אכן חלום!

ויראו זאת בגלוי לעתיד לבוא, שעל כך אומרים "בשוב ה' את שיבת ציון היינו כחולמים", [וכמבואר בתו"א שם:] "פי' שיתגלה מדרגה ובחי' זו של החלום עד אשר כולם יכירו וידעו וישגו החיות הנמשך להם בזמן הגלות שהוא מבחי' החלום, ולכן יאמרו היינו כחולמים".

זאת-אומרת, אין זה נכון לומר שהמחשבה על הגאולה בזמן הגלות היא חלום, אלא בדיוק ההיפך – כאשר חושבים על הגלות זהו החלום!...

ואת זה אומר אדמו"ר הזקן בזמן הגלות, ביודעו את מה שאומר במאמר ד"ה "זאת האלף ושבע מאות"³ שקץ הגאולה יהי' עשרות שנים לאחמ"כ בשנת תר"ג או תר"ח⁴ – אעפ"כ אומר אדה"ז שידעו שהגלות היא חלום!

אמנם בגלוי יראו זאת רק לעתיד לבוא, ועתה מרגישים שחלום הגלות אינו כלל חלום אלא מציאות – אך אדמו"ר הזקן רצה להודיע זאת לבני ישראל עוד קודם, בזמן הגלות.

ובעצם דוד המלך כבר הודיע זאת בספר תהילים בפסוק "בשוב ה' את שיבת ציון היינו כחולמים". ואדמו"ר הזקן מביא ומסביר זאת בתורת חסידות חב"ד ולאחמ"כ בתוספת ביאור ע"י רבותינו נשיאינו שלאחריו, ואח"כ המאמר נדפס ונתפרסם בספר תורה אור, ובודאי רצה שיפיצו את זה בכל מקום, כפי שזה בנוגע לכל עניני תורה ופנימיות התורה – כלומר, להפיץ שאפילו בעמדתו בזמן הגלות, על כל יהודי לידע שהגלות היא חלום!

וכיון שזה נהי' חלק מהתורה וכל יהודי לומד זאת – הרי זה פועל אח"כ בעולם ובגלות, כמאמר⁵ "קוב"ה אסתכל באורייתא וברא עלמא", וכך גם "כל מאן דאסתכל בה באורייתא ואשתדל בה כביכול הוא מקיים עלמא".

ומכך מובן שמה שמדברים ומרעישים ללא הרף שהנה בא משיח, ללא הבט על כך

(1) וישב כח, ג ואילך. וראה גם סה"מ תקס"ה (כרך א) ע' קפד ואילך. אוה"ת מקץ (כרך ו) תתש, ב ואילך.
 (2) תהלים קכו, א.
 (3) מאמרי אדה"ז פרשיות ח"א א' תיט ואילך. מגדל עז (כפר חב"ד, תש"מ) ע' תפד ואילך.
 (4) ראה תורת שלום ע' 237. מגדל עז ע' תפג. וראה אגרות קודש אדמו"ר מוהרי"צ ח"א ע' תפה. לקו"ש ח"ו ע' 80 הע' 70. ועוד.
 (5) זח"ב קסא, סע"א ואילך.

(1) ראה תקו"ז תס"ט. ועוד.
 (2) כמאחז"ל שעמד (הקב"ה) ושתלן בכל דור ודור (יומא לח, סע"ב. תניא פ"א).
 (3) ראה שעשהיה"א ספ"א. לקו"א לה"מ סרמ"ד. וכן
 הוא בשמות שקורים הורים ליו"ח (ראה שער הגלגולים הקדמה כג. שער מרז"ל בסופו. ועוד).
 (4) ויצא, כד. וראה אוה"ת עה"פ. ועוד.
 (5) משנה סנהדרין לז, א.

שנמצאים עדיין בגלות – אין זה "חלום" כלל, אלא אדרבה: **זוהי המציאות!**
 דוקא כאשר חושבים על הגלות – זהו החלום, רק כיון שנמצאים בגלות (בחלום)
 משלים את עצמם שזוהי המציאות!

כל הספקות הללו באים מצד חלום הגלות

ב. לאידך גיסא:

מה שיהודים בגלות חושבים שהגלות היא המציאות והגאולה היא חלום, וכאשר אומרים
 "הנה הנה משיח בא" זה חלום – אין זה היפך האמונה, כי הם מאמינים בביאת המשיח, אלא
 שהאמונה נשארת אצלם בבחי' מקיף ולא חודרת בפנימיות, במילא הגאולה נשארת אצלם
 כמו חלום.

[. .] ואין זה היפך התורה, כי התורה עצמה אומרת "היינו כחולמים", כלומר, ע"פ תורה
 הגלות היא חלום, ועד כדי כך חלום – עד שההרגשה בחלום הגלות שהגאולה היא החלום
 והגלות היא המציאות, במילא מובן מדוע הדיבור על הגאולה מעורר אצלם פלא.

ועד"ז בנוגע לכל השאלות שישנם בזמן הגלות על ענין הגאולה, ולדוגמא: בעל הגאולה
 אמר לפני עשרות שנים "לאלתר לגאולה" – עולה השאלה: היתכן שזה לא יצא בפועל, ועד
 היום הזה עדיין לא בא?

צריכים לדעת, שכל השאלות, הקושיות והספקות הללו באים מצד חלום הגלות, שמצד
 הגלות זקוקים לראיות, הסברות ותירוצים.

הגאולה היא המציאות האמיתית

ג. [. .] זהו ההסבר מדוע מדברים ומטריטרים ללא הרף שהנה הנה בא משיח צדקנו: כי
 זוהי אכן המציאות האמיתית ולא חלום!

וכמדובר לעיל שכבר "כלו כל הקיצין ואין הדבר תלוי אלא בתשובה"⁶, ותשובה אפשר
 לעשות בשעתא חדא וברגעא חדא⁷ – במילא בא מיד משיח צדקנו בפועל ממש!

ואפילו אם עד עתה לא הגיע משיח ואפילו אליהו הנביא לא בא, אעפ"כ מדברים על כך
 עוד פעם בכל התוועדות, פעם אחת, פעם שני', עד שלש פעמים ד"הוי חזקה"⁸ ועד מאה
 פעמים שהופך להיות טבע האדם⁹ ("טבע שני"¹⁰, או "הרגל נעשה טבע" סתם¹¹), עד למאה
 פעמים ואחד¹² – ובאם ח"ו משיח לא יבוא עד מחר או עד היום במנחה, ידובר על כך שוב
 – עד שינדנדו כל כך ("נודזשען" – בל' העולם), הן למטה והן למעלה כביכול – שיפעלו
 משיח אכן יבוא!

(6) סנהדרין צז, ב. (7) זח"א כט, סע"א. וראה קידושין מט, ב. שו"ע אה"ע
 סל"ח סל"א. תניא פי"א. לקו"ת ר"פ דברים (א, ב). (8) ב"מ קו, רע"ב.
 (9) ראה תניא פט"ו. (10) שבילי אמונה נ"ד ש"ב. פחד יצחק בערכו. וראה
 תניא ספ"ד. פט"ו (כא, א). (11) תניא פמ"ד (סג, ב). וראה שו"ת הרמ"ע מפאנו
 סל"ז. (12) ראה חגיגה ט, ב. תניא פט"ו. וראה לקו"ש חכ"ו ע'
 208 הערה 45.

ובפרט שה"פרה" מעונינת בזה יותר מהעגל (יותר ממה שהעגל רוצה לינק, הפרה רוצה
 להניק¹³), כמ"ש¹⁴ "ושב ה' אלקיך את שבותך – והשיב לא נאמר אלא ושב מלמד שהקב"ה
 שב עמהן מבין הגליות".

וכמ"ש גם בנוגע למשיח¹⁵: "הנה זה עומד אחר כתלנו משגיח מן החלונות מציץ מן
 החרכים" – משיח עומד מאחורי הכותל ומחכה ומביט... מתי כבר יוכל לבוא!
 – אין זה כותל שלם, אלא כותל שיש בו חלונות, חרכים, סדקים וחורים, ודרך חלונות
 וחרכים אלו משיח צדקנו מסתכל ומשגיח, ומובן שמבט של משיח פועל¹⁶...

משיח בא תיכף ומיד בשבת זה ובבית מדרש זה...

ד. לכן ממשיכים לדבר בכל הזדמנות אודות ה"חלום" (לדעת אלו הטוענים כי גלות היא
 המציאות) – שהנה הנה ("אָט אָט") בא משיח צדקנו.

ואם עדיין ישנם שאלות אזי "תשבי יתרץ קושיות ואבעיות"¹⁷ – ר"ת ד"תיקו" (כנ"ל).
 ועי"ז שמדברים ללא הרף שהנה הנה בא משיח צדקנו, פועלים שכך יקויים למטה
 מעשרה טפחים, "וארו עם ענני שמיא"¹⁸ – שזה כבר לגמרי חלום החלומות...

משיח בא תיכף ומיד בשבת זה ובבית מדרש זה, ומתפללים יחד איתנו תפלת מנחה
 דשבת בביהמ"ק השלישי, "בנערניו ובזקניו גו' בבנינו ובבנותינו"¹⁹, כל בני ישראל נשמות
 בגופים.

(תרגום חפשי של קטעים משיחת ש"פ פינחס ה'תשד"מ – בלתי מוגה)

(13) פסחים קיב, סע"א. (14) נצבים ל, ג. מגילה כט, א. פרש"י עה"פ.
 (15) שה"ש ב, ט. ע"פ "קול קורא" מאדמו"ר מהורי"צ –
 "הקריאה והקדושה" גליון 9 ע' טו. אג"ק שלו ח"ה ע'
 שסז. ועוד. (16) בהנחה אחרת מהתוועדות זו ('התוועדויות'
 תשד"מ ח"ד ע' 2213) נרשם כאן: ואם-כן, בודאי שבידו
 של כאו"א לפעול שהגאולה תבוא במהרה בימינו, ולא רק
 מחר או לאחר זמן, אלא היום ממש, **שבת פ' פינחס שנת**
 תשמ"ד, ובשבת זו עצמה – לפני תפלת מנחה, ובפשטות
 – שברגע זה ממש פותחים את העיניים ורואים שמש
 צדקנו נמצא עמנו בבית כנסת ובית מדרש זה, בשר ודם,
 נשמה בגוף, למטה מעשרה טפחים!... [ההדגשות במקור].
 (17) תויו"ט סוף מס' עדיות. של"ה תט, א. והוא ע"פ
 זח"ג כת, א. וראה גם ערוך השלם בערכו.
 (18) דניאל ז, יג. סנהדרין צח, א.
 (19) כמ"ש ביצי"מ – בא י, ט.

מוקדש לזכות
ורד שמחה בת שרה
 להצלחה רבה בכל - בגשמיות וברוחניות
 נדבת מהיטבאל יומות